

alt det, der tog sig saa godt ud, har maattet laane sig frem, fordi han alligevel sank stadig i voksende Gæld, altsaa i Virkeligheden havde levet over Evne. Jeg synes, at et Billede af en saadan Mand ligner hele den Udvikling, vi have haft og vel have endnu for Tiden. Saa jeg hører vel sikkert til de yngre, der ere tilbøjelige til at mane for sort, og hvis derfor det ærede Medlem vil komme med en klarere Argumentering end den, han kom med før, hvor han blot henviste til det almindelige europæiske Fænomen og den voksende Velstand i Landet, vilde jeg hilse det med Glæde, navnlig naar det Svar, jeg venter, kunde blive saadan, at det kunde virke overbevisende.

Jeg vender mig derefter til Sagens Kærne, det Kærnepunkt, hvorom alt i Virkeligheden vil komme til at dreje sig. Den højtærede Finansminister udtalte nogen Undren over Højres Stilling, Undren over, at det saa klart tager Standpunkt imod en Forhøjelse af de direkte Skatter, og udtalte, at det maatte vel opfattes paa den Maade, at man brugte den gammelkendte Fremgangsmaade at stille sine Fordringer saa højt som muligt for at have dygtigt meget at slaa af paa. Og det forekommer mig, at den højtærede Finansminister endda fandt denne Fremgangsmaade mindre tiltalende, egentlig misbilligede den. Nu er den højtærede Minister jo langt ældre, langt mere erfaren i Politik end jeg, saa han vil vist ogsaa have Erfaring for, at det netop er en gammelkendt Fremgangsmaade, og han er vist ikke saa idealistisk anlagt, at han tror, den nogen Sinde forsvinder, den bliver vist fremdeles. Men naar jeg sammenholder disse Udtalelser fra den højtærede Finansminister med de Udtalelser, der faldt fra anden Side — og jeg tænker her særlig paa Udtalelserne ved denne Sags første Behandling her i Tinget fra det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) —, synes jeg, at Muligheden for at komme til et Resultat er saare ringe, men at der ogsaa dermed er sagt en af Grundene og en af Hovedgrundene til, at der er kommet et saa klart og bestemt Svar fra Højre. Da denne Sag var til første Behandling her i Salen, havde det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) Ordet, saa vidt jeg husker endda to Gange, og udtalte begge Gange i meget bestemte Udtryk, at det foreslaaede Forholdstal mellem de direkte og indirekte Skatter ikke kunde og ikke burde forandres. Han holdt i næsten begejstrede Ord

en hel lille Lovtale over den højtærede Finansministers „lykkelige Haand“, og han gjorde det i saa skønne Ord, at mit Blik uvilkaarligt søgte denne Haand, der, som det blev sagt, saa nøjagtigt drejede de forskellige Skruer netop i det rette Forhold til hverandre. Naar jeg betænker disse Udtalelser i Forbindelse med de Udtalelser, der i Forgaars faldt fra den højtærede Finansminister, og i Forbindelse med en Artikel, der har staaet i et fynsk Blad, som mig bekendt ogsaa er stærkt i Familie med et æret Medlem her i Salen, staaer jeg igen overfor det Fænomen, som jeg har truffet før, blandt andet i en Sag, som ganske nylig er sluttet. Regeringspartiet stiller sig med den højtærede Finansminister i Spidsen saaledes overfor det Parti, med hvilket man siger man vil forhandle: Vi ønske Forhandling med jer, men I maa paa Forhaand vide, at vi forandre ikke vore Anskuelser; I maa tage imod det, saaledes som vi tilbyde det. Her staa vi atter overfor dette, at man siger, man vil forhandle, men i Virkeligheden ikke vil det. Der er jo noget, der hedder, at dersom man vil naa Maalet, maa man ogsaa gaa Vejen. Det var egentlig det, som den højtærede Minister vilde sige os i Forgaars. Det er ikke, fordi det morer mig at køre paa Retour, men er der nogen, til hvem den Bebrejdelse maa rettes, og som maa lægge sig det paa Sinde, saa er det netop den højtærede Finansminister og Regeringspartiet. Vil man Maalet; maa man ogsaa gaa Vejen, og hævder man fra første Færd bestemt: Vi kunne ikke fravige det, vi her byde, det maa I modtage, som det er, maa man ikke undre sig over, at man ogsaa i denne Sag kommer til at opleve, at, som man raaber i Skoven, faar man Svar. Derfor er der heller ikke Grund for den højtærede Minister til at undre sig over Højres Stilling i denne Sag. Jeg skal slet ikke prøve paa at være Spaamand med Hensyn til, hvilke Resultater der vil kunne komme til at foreligge i et eventuelt Fællesudvalg, men jeg vil blot sige, at den Maade, hvorpaa det hele er indledet af Finansministeren og Regeringspartiet, i Virkeligheden paa Forhaand slaar Døren i. Man har ved sine Udtalelser i Virkeligheden slaaet Døren saa fast i bag ved sig, at jeg synes, det maa være vanskeligt at faa den op igen.

Falbe-Hansen: Jeg skal forsøge at imødegaa de forskellige Bemærkninger og Indvendinger, der ere fremkomne imod mig, og skal først omtale det Punkt, der